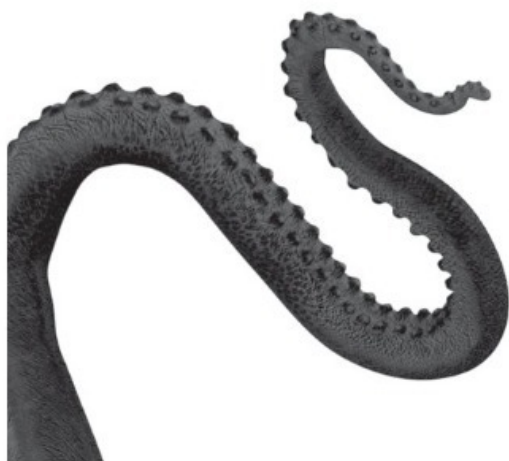

КАЛОЯН
ЗАХАРИЕВ

Ех,
магесническа
му
работа

@ciela

ПРОЛОГ

Имало едно време чудно красиво място, наречено Долната земя. Е, географски и геологично погледнато, още си го има, но все пак всяка история се очаква да започне с „имало едно време“, нали? Добре де, Долната земя не звучи като място, където бихте искали да си прекарате лятната ваканция, но нека си го кажем – картографите по традиция са порядъчно отъпели от кокорене в разни карти и спане под открито небе. Това до голяма степен би обяснило и политическата география в Долната земя. Върху нейната територия си живуркали държави като Царството, Съседното царство, Другото царство, Далечното царство... схващате, нали? Сред тези продукти на картографската поезия трябва да споменем и Реката, Голямата река, Реката, дето е малко по-малка от Голямата река, Голямото езеро, Не толкова голямото езеро, връх Мусака (за това последното географите нямат грам вина, за всичко е виновен един отчайващо неграмотен алпинист) и други такива чудатости, които ни навеждат на мисълта, че симпатягите, чертали карти и писали учебници, май са били под въздействието на шарени хапченца, асоцииращи се с летящи хоботести дебелокожи в странни разцветки.

Но като оставим това настрана, Долната земя наистина е място, на което си струва да се завъртите за седмица-две. Била е благословена с плодородни равнини, чисти като сълзи на монахиня реки, лазурни морета, безкрайни гори, пълни с дивеч, могъщи планини, отъркващи се в кристалносините небеса, и какви ли още не геоложки, хидроложки, растителни, животински и други радости за окото и душата. И в де-

мографски план Долната земя не го давала скромно. По нея бродели всевъзможни чудни гадини като змейове, таласъми, караконджули, самодиви, вампири, върколаци... абе схващате. Е, имало и не чак толкова чудни гадини като адвокати, данъчни и политици, но надали някъде във Вселената има галактика, която да е пощадена от присъствието им.

Е, както виждате, тук вече се намесва човекът и в добрата стара хомосапиенска традиция – съвсем не за добро. Как точно хората допълзели до Долната земя, не било съвсем ясно. Според някои легенди те дошли от Горната земя. Други истории твърдят точно обратно – хората винаги обитавали Долната земя, но успели да намерят път към Горната, която заселили и с вековете и хилядолетията родният им дом станал просто една легенда. Но каквато и да е истината, на хората не им отнело много време да започнат да налагат редица хуманитарни принципи, които правели живота не само по-лесен, но и далеч по-весел... за тях, разбира се. Именно те създали първата истинска държава в Долната земя. Могъщата империя бързо обхванала почти целия континент, като смазала всяка съпротива под безжалостния си ботуш 46-и номер със стоманено бомбе и подкована подметка. Тя щяла да остане в историята под името Древното царство. Естествено, така я наричат днешните обитатели на Долната земя, защото техните предшественици си нямали представа, че нямало да преживее древността. Били твърдо убедени, че могъщата им родина ще пребъде във вечността и другите му там патриотични глупости. Всъщност убедеността им била подхранвана от безчетните легиони и смущаващата изобретателност на древните императори, станели дума за изтребване на конкуренцията. Веселият марш на древноцарските полкове през Долната земя продължил бая време и честичко бил съпътстван от мистериозното изчезване на градове и села от картите. В общи линии царяла

пълна идилия и всички поданици на империята били ужасно щастливи, че са ѝ поданици, защото, ако спрели да бъдат щастливи, щели да опознаят онези части от гладиаторските арени, които не са включени в туристическите маршрути. Е, в ситуация като тази няма как да не се случи нещо, което да скофти цялата идилия. И това скофтане придобило възможно най-гадната форма – несметни бронирани ята огнедишащи змейове. Начело на тях застанал змей, запомнен от историята само като Царя на змейовете. Откъде дошъл и как успял да обедини змейските кланове, си остава мистерия. Царят повел ятата срещу империята. Последвалата война продължила цели двайсет години и превърнала в пепелище по-голямата част от света. Безброй жертви били дадени и от двете страни. И хора, и змейове се залютели на ръба на взаимното си унищожение. И един ден от нищото се появило тяхното спасение – никому неизвестен юнак, наречен Крум Страшниот, се изправил срещу самия Цар на змейовете. Какво точно се случило между тях двамата, е тайна, неразгадана и до днес. Известно е обаче едно – никой никога повече не видял или чул нито за Крум Страшниот, нито за Царя на змейовете.

Изгубили своя водач, ятата най-после можели да се върнат в опустошените си родни планини, а хората – да погледнат към синьото небе без страх. Древното царство вече било в руини и нищо не можело да го върне към живот. Скоро върху останките от империята се заселили нови народи и постепенно се родили нови държави. Така се появили Царството, Съседното царство, Другото царство и всички останали. Колкото до войната, и хора, и змейове предпочитали да я забравят и да се опитат да живеят, без да си пречат. Минали векове, а после и хилядолетие. След това минало още едно и войната се превърнала в поредната легенда, а светът се променил.

И тук вече стигаме до настоящата история. Тя се случила в същата чудна Долна земя. И като всяка история трябва да започне с „имало едно време“.

Та имало едно време...

ГЛАВА ПЪРВА

Григоре!

– Да, гошподарю?

– УАААААА! Как го правиш това, по дяволите?

– Кое, гошподарю?

– Това... да се появяваш зад гърба ми! Преди миг погледнах и там нямаше никой. Викам те и ти изведнъж...

– Не ви разбирам, гошподарю.

– УААААААА! Ето пак го направи! Беше ей тук преди миг, а сега...

– Гошподарят добре ли се чувства? Държи ше малко штранно днес.

– На гошподаря... тоест на господаря нищо му няма... и би ли престанал да фъфлиш? Наистина дразни.

– Простете... тоест простете, господарю. Навик.

В тъмната зала на върха на тъмната кула, която се намираше навръх тъмен хълм, се възцари тишина.

– Григоре?

– Да, господарю?

– Защо имаш гърбица?

– О, гърбицата е задължителна за всеки слуга на зъл магьосник, който иска да завладее света и да пороби човечеството, господарю.

– Хубаво, хубаво... предполагам, че и накуцването също има нещо общо?

– То вече е абсолютно задължително. Все пак от гърбав слуга на зъл магьосник, който иска да завладее света и да пороби човечеството, се очаква известна недъгавост.

– Ясно. А окъсаните дрехи...

– Дрескод, господарю. Все пак как хората ще разберат, че сте зъл магьосник, който иска да завладее света и да пороби човечеството?

В залата отново се възцари тишина.

– Григоре?

– Слушам ви, о, най-зли измежду злите магьосници.

– Тъкмо за това иде реч. Престани да дрънкаш наляво-надясно, че се опитвам да поробя света и да завладее човечеството.

– Да завладеете света и да поробите човечеството.

– Да де, там, каквото беше. Поробване, завладяване – едно и също е.

– Опасявам се, че семантичното значение...

– Григоре.

– Да, господарю?

– Сериозно, престани. Колко пъти да ти казвам, че завърших некромантия само защото не ме приеха в педагогическия факултет? Нямам никакво намерение да завладявам каквото и да било... освен тоалетната може би, при това само временно, защото тоя такос, дето го изядох, май се оказа твърде пикантен... – В залата се разнесе звук от вътрешности, които не са в никак добри отношения с настоящото си съдържание и се оглеждат за удобна възможност да му теглят шут по-надалеч. – А, и още нещо.

– Какво е то, господарю?

– Дръпни пердетата, че тук е егаси тъмнотията! Ще се пребия някъде.

– Но господарю, от Кулата на Ужаса се очаква да е мрачна. Мога да запала няколко факли, ако настоявате.

– Първо, има си съвсем нормални крушки, второ – тия скапани факли смърдят ужасно, и трето – ЗА КАКВА КУЛА НА УЖАСА СТАВА ВЪПРОС, ЗА БОГА?

– Ами за всичко това, господарю... имам предвид леговището, където ковете гениалните си зли планове за завладяване на света и поробване на човечеството. Традицията

повелява да се нарича Кула на Ужаса. Е, може и Кулата на Болката, но тогава тъмницата е задължителна, а пък ние имаме само няколко килера, дето...

– Григоре, нали знаеш, че тая кула съм я взел под наем, и то само защото нямаше нищо друго на пазара. Искях да си взема ателие в града, но скапаната община и проклетите ѝ наредби объркаха всичко. На кой идиот му е хрумнало да забрани черна магия на по-малко от 500 метра от границите на населеното място?!

– Тъъъ... мисля, че е предишният кмет, господарю, във връзка със злощастния инцидент с Рагнар Злия. Сещате се, онзи с брадата и странния жезъл...

– Рагнар... да, вярно. Знаеш ли, че с него бяхме в един курс във факултета по некромантия? Готин тип... беше. Казвах му аз да си купи лещи, защото очилата все се изхлузват в най-неподходящия момент, ама той не ме слушаше. Намериха го до бакалията, нали?

– Да, господарю... е, поне по-голямата му част.

– Хубаво погребение беше.

– Определено. Отдавна не бях виждал да погребват някого в кутия за обувки, господарю. Напомня ми за първия ми господар – доктор Розеншвайцингер.

– Че какво е станало с него?

– Казах му, че машината за светкавици е зле заземена, но не ме послуша.

– Ясно. Съжалявам за загубата ти.

– О, недейте, господарю. Това е достоен край за луд учен. Дето се казва, умря обграден от топлина. Пък и кутията за обувки беше наистина хубава.

– Добре, както и да е. А сега – пердетата, ако обичаш. Трябва ми светлина, защото ме чака работа. Имаме поръчка.

– О, сигурно някой зъл княз иска да погуби добрия и справедлив цар със зловещо проклятие, което ще го мъчи месеци, преди да го убие бавно, ужасяващо мъчително и...

– Григоре?

– Да, господарю.

– Колко време си работил като слуга на луди учени?

– О, две години, господарю.

– Само толкова?

– Да. В смисъл че беше наистина забавно, но по едно време налудничавият смях и тълпите с факлите пред портата на замъка взеха да ми омръзват. Затова реших малко да сменя обстановката и след последния прислужвах на трима черни магьосници, двама брутални диктатори и четирима върховни жреци на демонични култове. Всичко съм описал подробно в автобиографията си, господарю.

Некромантът замълча смутено.

– Май най-накрая ще трябва да я прочета.

– Имам албум с вестникарски изрезки, ако ще ви е по-лесно...

– Тия изрезки имат ли снимки?

– О, аз точно затова си ги изрязвам, господарю.

Лазар тръсна глава, опитваше се да прогони гнусните образи, плуващи в ума му.

– Както и да е. Ти дръпни завесите и отвори прозорците да влезе свеж въздух, пък аз ще се заема с приготвянето на заклинанието...

– За проклятието ли, господарю?

– Ако ти кажа, че е проклетие, ще ме оставиш ли на мира?

– Една заповед да ме нашибат с камшик, също ще свърши работа.

– Ще ти хареса ли?

– Не, но това е идеята. Слугата на злия магьосник трябва да бъде наказван строго и несправедливо, иначе как ще му е верен до смърт?

– Григоре.

– Да, господарю?

– Проклятие е.

На лицето на слугата, което щеше да е румено и засмяно, ако не беше гримът, в състояние да лиши и Мерилин Менсън от сън, се разля щастлива усмивка.

– От най-свирепите, нали, господарю?

– Толкоз свирепо, че ти призлява само като мислиш за него.

– Сигурно от него ти окапват ръцете и краката, тялото ти се покрива с гнойни язви...

– Григоре?

– Да, господарю?

– Нали знаеш, че закусвах преди малко?

– Аз ви приготвих закуската, трижди велики.

– Е, тогава знаеш защо съм на ей толкова да повърна. А сега действай по задачите или ще наредя... ще наредя... – за сече магьосникът, докато прехвърляше през ума си най-свирепите наказания, които знаеше – ще наредя да прекопаеш розите.

Лицето на слугата се изкриви от ужас.

– Няма да го направите!

– О, напротив – захили се магьосникът. – Освен това, доколкото помня, имат нужда от поливане...

– Милост... милост...

– И изведнъж ми се прииска букет. Дали да не отидеш да ми набереш?

– Господарю, моля ви! Имайте сърце!

Магьосникът кимна благосклонно.

– Добре, от мен да мине, но само този път. И повече да не се повтаря.

– Ъъъъ... кое, господарю?

– Абе онова, дето... ъъъъ... абе всичкото!

Слугата се поклони.

– Както заповяда господарят.

– И Григоре, не е нужно всеки път да ми казваш... о, забрави. Айде по-бързичко сега, че ще си изтърва сериала.

Пердетата бяха дръпнати, в залата нахлу следобедното слънце и освети двамата ѝ обитатели. Единият бе парцалив, гърбат, куц слуга, а другият – слаб мъж, облечен в поизплескан работен гащеризон. Вторият бе нахлузил месарска престилка, но не защото се канеше да кълца нещо кървящо, все още шаващо и по всяка вероятност молещо за милост. Просто работата с котел ставаше лепкава, като се има предвид какви неща служеха за съставки на черната магия. Странната течност имаше навика да избухва в най-неподходящия момент, а в Долната земя съществуваха твърде малко прахове за пране, които са в състояние да се справят с петната, чиято упоритост не би навестила ония от „Ариел“ дори в най-черните им кошмари. Това от своя страна налагаше замяната на задължителната за всеки некромант елегантна черна роба, по възможност с окултни и зловещи символи, с нещо далеч по-простичко и евтино, като например работен гащеризон за 30 жълтици, производство на „Братя Пехливанови“ (100 процента естествен памук, да се пере на 60 градуса, не пуска боя). Това малко скапваше ефекта „аз-съм-некромант-гаврещ-се-с-природните-закони-повелител-на-смъртта-и-всякакви-други-мъртви-и-доста-миризливи-неща-обикновено-съхранявани-в-хладилник“, но в тези времена, ако некромант искаше да се задържи в бизнеса, трябваше да е практичен.

– Григоре, остави ме сам. Трябва ми спокойствие, за да се съсредоточа за... тъъъ... проклятието.

– Разбира се, господарю.

Слугата прилежно изкуцука до вратата и я отвори. В залата отекна скърцането на панти, невидели поддръжка от поне две геоложки ери.

– Това пък какво беше?

– Кое, господарю?

– Скърцането!

– О, от вратата, господарю.

– Но аз миналата седмица ѝ смазвах пантите.

– О, така е, господарю, но не се притеснявайте. Аз се погрижих. Падна доста игра с отвертката, но накрая успях да я оправя. Срамота беше такава хубава врата да се отваря толкова тихо.

– Направил си вратата да скърца?

– Да, господарю. Задължително е вратите в Кулата на Ужаса да скърцат зловещо. Иначе как юнакът, дошъл да ви отсече главата и да избави света от злата ви власт, ще разбере, че идвате, и как ще се скрие в някое тъмно ъгълче, от което да ви издебне в гръб?

– Какво... какъв... – Лазар тръсна глава. – Знаеш ли, забрави! Просто ме остави, моля те!

– Ако господарят няма нищо против, бих искал ме прогони, като крещи унижаващи достойнството ми обиди...

– Добре тогава... ъъъ... махай се оттук, гнусен... ъъъ... гнусен...

– Червей – подсказа червеят.

– Да, точно така. Ей туй имам предвид.

На лицето на слугата се появи щастлива усмивка. Не беше много, но си личеше, че господарят му се стареа. Реши, че е достатъчно за днес. Е, ритник, последван от унижаващи крясъци, щеше да е истинска черешка върху тортата, но Григор знаеше кога си насилва късмета. Вратата се затвори зад гърба му с тежко скърцане, последвано от още по-тежък трясък.

Некромантът въздъхна и извади от джоба на гащеризона си тефтерче и огризано моливче. Разлисти на „Задачи за утре“ и прилежно си записа „Да се обадя на техник да оправя вратата“. След кратък размисъл записа и „Да се обадя в агенцията за временна заетост и да проверя дали имат друг свободен слуга“.

– *И да завладеете света, господарю.*

– УААААААААААА! Ти какво правиш тук?

– Ами аз работя тук.

– Преди малко те видях да излизаш!

– О, това е специална техника на слугите на злите магьосници, господарю. Много помага при изпълняването на служебните задължения особено през нощта. Предишните ми господари имаха много лек сън.

В залата се възцари тишина.

– Би ли... – обади се предпазливо некромантът.

– О, да, да, разбира се. Простете.

Вратата отново изскърца зловещо. Лазар погледна зад гърба си. Там нямаше никого, но не можеше да си позволи да рискува. Още едно появяване тип „Батман“ – и тройният байпас не му мърдаше. Отвори тефтерчето, отново погледна зад гърба си и прилежно си записа „Да завладееш света“. В пристъп на гузна съвест дописа „ако ти остане време“ и прибра тефтера в джоба си. Още един бърз поглед зад гърба му го увери, че там няма никого. Издиша дълбоко. Знаеше, че този бизнес е пълен със стрес, но очакваше неговият източник да са развилнелите се тълпи, жадни за некромантска кръв, и разбира се, вечният спътник в професионалното израстване на всеки уважаващ себе си черен магьосник – юнаците. Никой във факултета обаче не го светна, че тая част със стреса ще се дължи на твърде ентузиазирани слуги.

– *Аз бих казал мотивирани, господарю.*

– ИЗЧЕЗВАЙ!

Той се обърна. Зад гърба му, естествено, нямаше никого. Лазар избърса потта от челото си. Сърцето му подскачаше в гърдите като Григор Димитров на „Уимбълдън“.

– О, боже господи... – той млъкна вкаменен. Не смееше да се обърне, камо ли да си поеме по-шумна глътка въздух. – Исках да кажа: „О, ти най-кървави повелителю на Пъклото“.

В залата все така царуваше тишината (и паяжините по тавана впрочем – я вие се опитайте да почистите таван, из-

висяващ се на 4 метра над пода). Некромантът бавно, много бавно се обърна. Зад гърба му упорито продължаваше да няма никого. Той избърса потта от лицето си.

– Е, тогава е време да започваме.

В мислите на простичкия човечец лабораторията на некрманта е обвита в ореол на романтика и мистерия. И както често се оказва с нещата, забулени в романтика, мистерия и другите екстри, дето продават романите на Дан Браун, всъщност те са на галактическо разстояние от действителната действителност. Така например никой некрмант с достатъчно акъл в главата не би направил лабораторията под земята. Първо, че с влагата и плесента шега не бива (не един или двама некрманти си бяха отишли от този свят заради астматичен пристъп или белодробно заболяване), и второ – под десетина метра камъни и пръст вентилацията е много скапана, а онова, от което една некрмантска лаборатория има наистина, ама наистина огромна нужда, е качествената вентилация (и некрмант де). Освен това се очакваше изрядната лаборатория да е тъмно, негостоприемно място с паяци по тавана, прах по пода и някой друг скелет в ъгъла. Само че я вие се опитайте да различите съдържанието на хиляди шишенца на мъждивата светлина на горящи факли. Няколко дузини инцидента, свързани с разпльокване на некрманти по пода, стените и тавана, имат ярък възпитателен ефект върху подрастващото поколение магьосници, което бързо проумява, че разликата между живота и гнусната смърт са големите прозорци и луминесцентното осветление. А пък колкото до паяците и праха, на този свят има и некрманти, които просто обичат да им е чистичко.

Същата съдба сполетя разните стъкленици, в които плават неща с неясен, но определено незаконен произход. Е, тях по принцип си ги има, това не може да се отрече, но все се намира някой некрмант с чувствителен стомах, кой-

то предпочита да ги държи в шкафче, далеч от собствените си очи и очите на полицията.

Лабораторията на настоящия черен заклинател беше далеч от романтичните приказки; тя представляваше образец за трезвомислието на магьосник, който предпочита да работи в практична обстановка и евентуално да запази по-голяма част от крайниците си поне до началото на уикенда. До стените бяха наредени лъщящи от чистота плотове. Над тях висяха лавици с разнообразни стъкленички, бурканчета, колбички, като от вътрешността на повечето тъжно гледаха биологични остатъци от създания, оказали се на пътя на предприемач, доставящ стоки за некромантския бит. Едната стена бе заета от огромна библиотека, отрупана с томове, чието съдържание беше леко незаконно в поне три държави и страшно подозрително в още пет. Няколко големи и солидни като германската икономика шкафа с врати, заключени с катинари, яки като Шварценегер при дебюта му на „Мистър Олимпия“, подсказваха, че тук се работи с неща, за чиито технически спецификации е по-добре да не разпитваме. Зад перденце в странична ниша се криеха няколко метални маси с удобни каналчета за оттичане на разни течности, а пък подът бе облепен с лесна за измиване италианска теракота.

Централно място в залата обаче заемаше огромно и старомодно огнище, над което стоеше опушен котел, в който националният отбор по водна топка спокойно би могъл да си провежда домакинските срещи. На каменния под около него личаха поизбледнели пентаграми с неясно предназначение.

Лазар запретна ръкавите на гащеризона. Уви, не се получи толкова ефектно като запретването на ръкави на антрацитовочерна некромантска роба, покрита със зловещи окултни символи. Понамести престилката си, в случай че пак стане като миналия път (още не можеше да изчисти

петната от тавана), и се зае с работата. Струпа няколко цепеници под котела и ги запали. Докато водата се сгорещяваше, некромантът забърса цял наръч стъкленици от лавиците и започна да изсипва съдържанието им в котела, като преди това старателно четеше етикетчетата им, изписани с едри букви. Ненапразно сред некромантите грамотността беше 100 процента. Нямаше черен магьосник в цялата Долна земя, който да не умее да чете и пише на поне три езика. Не че си падаха по образованието – просто нямаха кой знае какъв избор. Напредъкът в кариерата и въобще в живота изискваше да могат да разчитат етикетчетата със съставките на магиите. Още във факултета преподавателите им набиваха в главите колко важно е това, и въпреки протестите на студентите си не се колебаеха да използват диапозитиви за целта. Не едно или две поколения некроманти виждаха в кошмарите си архинекрос Бхонт Жестокия десет минути след като бе сложил в казана око от царски двойноивичест гущер вместо другоцарски двойноивичест гущер, както бе по рецептата... е, всъщност от него нямаше какво толкова да се види, но въображението запълваше многобройните липси.

Така че Лазар действаше прилежно, оглеждаше всяка стъкленичка, изчиташе всяко етикетче и не се срамуваше да прави сверки с огромния справочник, разчекнат на подвижната масичка с колелца, избутана до котела. Справочникът беше с твърди корици и листове, пожълтели от времето и поизцапани с петна, чийто произход по-добре да остане вечна мистерия. В общи линии целият вид на книгата пищеше (то е като крещенето, но по-женствено), че се използва, и то често.

– Така... – мърмореше под нос Лазар и плъзгаше пръст по страницата. – Това би трябвало да е зъб от другоцарска петниста жаба. Аха...

Съдържанието на стъкленицата цопна в котела. По повърхността на водата вече плуваха неща, чийто вид подсказваше, че бившите им притежатели не са се разделили с тях доброволно.

– Ухо от обикновена домашна муха – мърмореше под нос Лазар, – разплодни... тъъъ... неща от плодов прилеп, нокът от змия...

Съдържанието на котела вече бълбукаше и по повърхността му бавно се пукаха мехури, които обикновено можеха да се видят само в подозрително разшавал се вулкан. Лазар пусна в казана последната съставка (косми от подмишницата на далечноцарски пустинен гущер, за любопитните) и произнесе онова древно заклинание, носило увереност на хиляди некроманти преди него.

– Абе щом не е избухнало досега, значи всичко му е наред.

Той взе нещо, което приличаше на гребло, и лениво заразбърква съдържанието на котела, което поради липса на по-подходящ термин ще наречем течност. Няколко мехура се пукнаха и по престилката на Лазар плиснаха мазни капки. Разнесе се съскане и във въздуха се заиздигаха облачетата дим. Замириса на изгоряла кожа. Лазар бръкна в един от джобовете на престилката, измъкна лъжица от неръждаема стомана и я пусна в котела. Тя изчезна с мазно и лениво „блъоп“ и след няколко секунди също толкова мазно и лениво изплува на повърхността. За мигове се покри с ръжда и се разпадна. Петната ръжда се разтвориха и изчезнаха без следа.

Лазар кимна доволно. Беше готово. Извади от джоба на престилката си тебешир и надраска няколко пентаграма по пода. Накрая се изправи, избърса праха от коленете си, пое си дъх и произнесе магическите слова:

– Маноне, тука ли си, бе?

Отвърна му бълбукане.

– Маноне, покаже се!

Отново нищо. Лазар въздъхна.

– Мразя, като прави така – измърмори той и тегли як шут на котела.

– *Ей, ей, ей!* – отекна сърдит глас от вътрешността му. – *По-внимателно де! За малко да се поля с чая.*

– Нали знаеш, че ще те призова бе, Маноне!

– Ей, ама то за днес ли беше?

– Да, за днес – изръмжа Лазар. – Купи си най-накрая органайзер. Знаеш ли как помага за служебния график?

– Абе то един служебен график...

В средата на котела се появи голям черен мехур, който се изду бавно и след миг внимателно се спуска, сякаш се притесняваше да не опръска някого със съдържанието си. От него щръкна рогата черна глава, снабдена с комплект зъби, които биха накарали тиранозавър рекс да прилича на нещо, което сте си поръчали в Кей Еф Си. Демонът примигна срещу Лазар и забърса с пръст капка черна течност от окоето си.

– Здравсти, Лазаре, какво става? Как е хавата?

– Не се оплаквам. При теб как е?

– Ами все още съм женен, така че зле.

Лазар изкриви лице в нямо съчувствие. Той самият беше ерген, но мнозина от състудентите му се бяха задомили през годините и със собствените си очи бе виждал как съпругите им правят с тях това, което цяла орда освирепели юнаци не могат.

– Съжалявам.

– Абе вината си е моя. Тъй става, като отидеш на студентско парти и пиеш до откат. Никога недей да го правиш, щото не знаеш до какво ще се събудиш сутринта.

– Вече минах през този етап, при това без кой знае колко щети.

Лазар, естествено, си затрая за онази случка във втори курс, когато се събуди във фонтана на ректората чисто гол,

в устата си имаше чифт дамски прашки (или поне се надяваше да са такива – сред студентите имаше няколко момчета с доста... нетрадиционни разбирания за отношенията между мъжа и жената... както и за между мъжа и мъжа и жената и жената, а в един случай – и между мъжа и надуваемите кукли) и кой знае защо – в компанията на ананас и стар брой на „Некромантски журнал“ с телефонен номер, на който така и не позвъни. Предпочиташе да не си спомня много-много за това – най-малкото защото човекът, който го измъкна от фонтана, бе самият ректор.

– Късметлия – въздъхна тежко Манон. – Я кажи сега за какво ме призова, щото излъгах жената, че отивам за цигари. Колкото повече стоя тук, толкова е по-голям шансът да си спомни, че не пуша.

– Имам една поръчка...

– *За зловещо проклятие.*

Два писъка на ужас отекнаха в залата.

– Ти пък какво правиш тука бе?

– Ами дойдох да помогна, господарю.

Демонът безуспешно се опита да плюе в пазвата си, но липсата на такава видимо затрудняваше процеса.

– Този пък кой е? – изхъхри той с глас, който подсказваше, че първата му работа, след като приключи тук, е да запише час при кардиолога.

– Новият ми слуга – измърмори Лазар и се опита да успокои сърцето си, което препускаше като инфлацията в Гърция. – Пратиха ми го от агенцията за временна заетост.

– Той беше ли тука преди малко?

– Не, не беше – изръмжа Лазар и погледна Григор. – Абе нали ти казах да ме оставиш сам?

– Да, господарю, и поднасям хилядите си извинения за това. Бих искал да споделя триумфа ви над жалките простосмъртни, обитаващи този клет свят, който скоро ще падне

в краката ви и ще ви се кланя като на свой бог и абсолютен владетел.

В залата се възцари смутена тишина. Лазар и Манон се взираха в сияещото лице на Григор.

– Ъм, Лазаре? – прошепна Манон.

– Да?

– На тоя какво му има?

– Въпросът е твърде комплексен, за да ти отговоря в рамките на едно денонощие.

– И за какво проклятие става въпрос?

– Тихо, че ще стане по-лошо.

Манон придоби виновно изражение и се потопа в казана. Над повърхността останаха само очите и рогата му, като първите зяпаха слугата с онова внимателно, старателно премерено недоверие, с което лекарите гледат поредния самообявил се за един конкретен френски пълководец с донякъде проблемен ръст.

– Григоре?

– Да, о, най-велики сред великите господари?

– Би ли могъл да донесеш... ъъъ... приношение, с което да утолим ненаситния глад на този жесток и безсърдечен демон, който призовах, за да ми помогне в създаването на свирепото проклятие?

Колкото и невъзможно да изглеждаше, Григор засия още повече.

– Веднага, господарю. Тичам...

– Не бързай – благосклонно избълбука жестокият и безсърдечен демон, – аз вече хапнах, но нали съм ненаситен, никога не отказвам нещо допълнително.

– Разбира се, разбира се, о, жестоки. – Григор заотстъпва, като се кланяше. – Веднага се връщам.

Вратата се тресна зад гърба на слугата и след миг отекнаха отдалечаващите му се стъпки, твърде бързи за самонарочен полуинвалид. Манон надигна глава от казана.

– Сериозно, на този какво му има?
– Ами май взима всичко твърде на сериозно.
Манон кимна и изведнъж изгледа Лазар нацупено.
– Ненаситен демон, а?
– Ей, само това ми хрумна.
– Жесток и безсърдечен при това? – продължи да се цупи Манон. – Човече, това наистина заболя... нарани ме.
– Извинявай.
– Може да съм демон от Пъклото, но това не значи, че думите не стигат до душата ми.
– Казах „извинявай“.
– Вярно е, че и аз съм правил някои лоши неща, но чак пък...
– Ще ти удвоя премията.
– Изведнъж се почувствах много по-добре, но пак...
– Не прекалявай!
– Извинявай, Лазаре.
– А сега дай да свършим работата, преди Григор да се е...
– *Повикахте ли ме, господарю?*
– УАААААА...
– Маноне?
– Кажй, Лазаре?
– Би ли спрял да пициш като малко момиченце?
– Не пиця като малко момиченце – нацупи се пицящият. – Просто аз така си викам.
– Като малко момиченце?
– Мииии... да. А ти защо не пициш?
– Щото взех да свиквам. Григоре?
– Какво, господарю?
– Напомни ми, като приключим тук, да обсъдим тая работа с внезапното появяване зад гърба... в смисъл да я обсъдим отново, защото явно предишното обсъждане не е дало резултат. Плашиш ми сътрудниците така!
Григор погледна демона, който от черен бе станал сив-

кав. Манон се ухили насреща му с познатата неувереност на някого, който се чуди дали събеседникът му няма ей сега да грабне брадва, врещейки, че ЦРУ, КГБ и НАТО го следят със сателити, и да удави в кръв де що има наоколо.

– Какво става? – Манон се опита да се ухили по-дружелюбно, доколкото това бе възможно за рогат, зъбат демон от Пъклото.

– Вие, о, жестоки, сте се уплашили?

Манон хвърли поглед над рамото на Григор, където Лазар бясно мятеше ръце, сякаш се опитваше да изтреби армада комари. На лицето му се изписа искрено учудване.

– Аз? Да се уплаша? Пич... в смисъл – жалък смъртен червей, аз не знам що е страх!

Григор кимна не особено убедено.

– А това с писъците?

– Писъци ли? Какви писъци?

– Ами тези отпреди малко. В смисъл УААААА-то и останалото там.

– Това, ами... това не са писъци, а бойни викове.

– Бойни викове?

– Да. Ние в Пъклото така викаме, преди да нападнем и да разкъсаме някого с дългите си зъби, острите си нокти и ненаситната си жажда за човешка кръв.

– Звучеше като... ами като гимназистка.

Манон погледна с надежда към Лазар, който пък изведнъж бе открил една паяжина на тавана и я изучаваше с видим интерес.

– Ами... да. Бойните викове на демоните са като... ами като врещене на... таковата... гимназистки. Не знам защо се получава така. Ще да е нещо с гласните струни и тукашната атмосфера. Въздухът в Долната земя ни действа като хелия. Иначе трябва да ме чуеш в Пъклото. Пич, направо... имах предвид жалък смъртен червей, направо ще се... тъъъ... ще се...

– Изпуснеш – смили се най-накрая Лазар.

– Да, точно така. Ще се изпуснеш от страх. Да... се изпуснеш... определено ще се... – Той хвърли поглед на Лазар, тип „абе ти само това ли измисли“. Лазар му отвърна с друг с приблизителен превод „като искаш нещо по-добро, се обади на Шекспир“. – Ще се изпуснеш.

– Да се изпусна? – повтори Григор, вкарвайки пръст в раната.

– Да.

– Защото...

– Григоре – обади се Лазар. – Приношението за демона.

– А, да, вярно. Ето, господарю. Пазя това специално за такива случаи.

Григор подаде на Лазар тава, в която имаше... ами нещо. Някога, тоест преди около хиляда години, е било част от прасе... може би. Трудно би могло да се определи под пластове мърдащи ларви, плесен и зеленикави неща, които надали бяха познати на земната наука. Миризмата, която се носеше от нещото, спокойно би превърнала розовите мечти на Саддам Хюсеин за химическо оръжие в мрачна действителност. Очите на Лазар се насълзиха, а рогата на Манон започнаха да се лющят.

– О, боже – изпъшка демонът, – исках да кажа, о, Върховни повелителю на Пъклото, какво пък е това?

– Предишният ми господар го наричаше демоничен сюрприз – обясни Григор гордо. – По стара семейна рецепта е. С гордост мога да кажа, че никой в Долната земя не го прави по-добре от мен.

Манон се опита да пропълзи по-далеч от нещото, но не се получи заради котела. Смрадта бе толкова агресивна, че прочисти синусите му веднъж завинаги, и то по същия начин, по който ядрена бомба би решила проблема с къртицата в градината със зарзавата.

– Определено изглежда... демонично – отбеляза Манон, като всячески се опитваше да не диша. – И много... много сюрпризиращо.

Григор се изчерви.

– Толкова сте мил.

– Пак заповядай, ама без това нещо, моля те. Подобен дар не мога да приема два пъти.

Бузите на Григор, въпреки дебелия слой пудра, поруменияха. Той се изкикоти като тийнейджърка, видяла любимата си рок звезда да ѝ намига.

– Ама и вие сте един, кръвожадни. А сега да ви е сладко.

Едно мехурче бльопа на повърхността на нещото в тавата, някак си проби път през слоевете личинки, плесени и ХЕИ знае още какво. Стомахът на Манон застрашително изклокочи и така даде ясен знак, че ако собственикът му веднага не си обере крушите по-надалеч от проклетия котел, то той (стомашът) ще го направи самостоятелно.

Изтълкувал погрешно звука, Григор се изкикоти.

– Казах ви, че е най-доброто в Долната земя.

Той тикна тавата в лицето на Манон. Демонът я пое много, ама много бавно. Това нещо изглеждаше напълно способно да избухне в лицето му. Рогата му упорито продължаваха да се люспят.

– О, богове – тихичко изстена той, докато обмисляше идеята дали да не го запрати през прозореца.

После погледна Григор. Слугата го наблюдаваше с широко отворени и пълни с очакване очи. Спомни си статията във вестника миналата седмица. Там се говореше за човек, който в продължение на 25 години работел тихичко и кротичко като счетоводител в деловодството на компания за производство на хавлии. На рождения си ден занесъл торта да почерпи в отдела, но една от колежките му каза, че била на диета. В отговор кроткият очилат дребосък грабнал брадва и удавил цялото деловодство в кръв. Григор изглеждаше точно като този тип, а в некромантска лаборатория най-невинният инструмент за смърт, на който можеш да се надяваш, е остър като бръснач сатър.